

Arrest

nr. 64 473 van 5 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 7 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEGRAEVE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen in 2009 het Rijk binnen en diende op 10 juli 2010 een asielaanvraag in. Op 17 februari 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Indische sikh afkomstig uit Garjaula Khurda, gelegen nabij de Nepalees-Indische grens in de Indische deelstaat Uttar Pradesh. In 2006 werd u op uw boerderij opgezocht door een zestal Maoïsten die eisten dat u hen 500.000 roepies afstond. Omdat u dit

bedrag niet kon betalen werd u door deze belagers zwaar afgetuigd. Omdat uw belagers dreigden u te doden indien u de politie inschakelde, deed u van deze geweldpleging geen aangifte. In 2007 werd uw thuisadres een volgende keer bezocht door een groep Maoïsten. Deze eisten geld van uw kinderen en dreigden ermee u te vermoorden. Daarenboven staken ze bij hun vertrek uw graanveld in brand. U gaf deze intimidatiepoging niet aan bij de politie. Om te ontkomen aan verdere moeilijkheden met Maoïstische belagers vluchtte u in september 2008 via Delhi naar Italië. Van uw moeder vernam u er dat uw gronden in Garjaula Khurda door de rivier Sharda opgeslokt waren. In 2009 reisde u naar België en vroeg hier op 10 augustus 2010 asiel aan.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanbrengt om aan te tonen dat u in India vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert.

Uit uw verklaring blijkt dat u India ontvluchtte nadat Maoïstische belagers tweemaal uw thuisadres bezochten en u bedreigden. Aangaande dit door u ingeroepen asielmotief dient te worden opgemerkt dat u ter verweer tegen uw belagers beroep kan doen op de bescherming waarin de Indische autoriteiten voorzien. Het feit dat u zulks naliët (zie gehoorverslag CGVS, p.4) wijst uit dat u in India onvoldoende inspanning ondernam om zich op deze bescherming te beroepen. Uw verklaring dat de lokale politie mogelijk omgekocht is door de Maoïsten wijzigt deze vaststelling niet (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Gesteld immers dat u het optreden van de lokale autoriteiten als ontoereikend zou ervaren, kan u beroep doen op hogere politieke en/of gerechtelijke autoriteiten.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt die erop duiden dat u nationale vervolging riskeert. Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat u aan uw belagers kan ontsnappen door elders in India te verblijven en aldus het interne vluchtalternatief toe te passen –temeer daar u te kennen gaf dat u in Punjab familie heeft wonen. U hiernaar gepeild verklaart dat de Maoïsten u overal zouden kunnen vinden wat een te vaag en te algemeen antwoord is om hieruit een gegronde vrees te kunnen afleiden (zie gehoorverslag CGVS, p.5).

Aangaande uw verklaring dat de gronden van uw boerderij inmiddels opgeslokt werden door de rivier Sharda dient te worden opgemerkt dat dit asielmotief ecologische motieven betreft (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Deze vallen buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Verder blijkt dat u na uw aankomst in België in 2009 tot augustus 2010 wachtte alvorens een asielaanvraag in te dienen (zie gehoorverslag CGVS, p.2). U hiernaar gepeild stelde dat men u had afgeraden asiel aan te vragen daar u, zo u dit deed, opgesloten zou worden. Uw uitleg kan niet overtuigen daar er van iemand die uit vrees voor zijn leven beweert zijn land te hebben moeten verlaten kan verwacht worden zich bij aankomst in een land als België onmiddellijk of quasi onmiddellijk tot de bevoegde autoriteiten te wenden om asiel aan te vragen. De vaststelling dat u dit hebt nagelaten ondermijnt de ernst van de door u beweerde vrees.

Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen, gestaafd door een aantal documenten betreffende de medische behandeling die u in België kreeg, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De door u neergelegde "Identity card" uitgevaardigd door de "Election Commission of India" toont uw identiteit en uw afkomst aan maar deze worden in bovenstaande vaststellingen niet betwist. Het door u neergelegde inschrijvingsformulier (Nederlandse taal) heeft geen uitstaans met de door u aangehaalde asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel

uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij meent dat hij geen bescherming kan doen op zijn overheid en evenmin een vluchtalternatief heeft. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking alsook de bewijslast op de asielaanvrager. Deze dient ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk alle elementen die nuttig zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij, ook van relevante familieleden, met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

4.2. Verzoekers verklaringen zijn ongerijmd nu niet wordt aangetoond waarom de Maoïsten geld zouden afpersen van een onbemiddeld landbouwer, noch waarom ze zijn bron van inkomsten zouden ontnemen door het graan in brand te steken, noch waarom ze zouden volharden deze onbemiddelde man aan de hand van foto's in het gehele land te zoeken. Verder is verzoeker dubbelzinnig nu hij thans beweert vervolgd te worden omdat hij geassocieerd zou worden met de Maoïsten terwijl hij anderzijds stelt dat de politie hem niet wil helpen omdat ze de Maoïsten steunen of "de hand boven het hoofd" houden.

4.3. Voorts is het verzoekschrift incoherent waar het eerst verzoekers verklaringen bevestigt op het CGVS dat hij nooit naar de politie ging omdat "ze zeiden dat ze foto genomen hadden van KV, dat ze KV zouden vermoorden" (gehoorverslag CGVS, p.4) en hij dus zelf "geen aangifte [durfde] te doen bij de politie omdat de Maoïstische groep dreigde hem te vermoorden indien hij dit deed", maar in strijd hiermee beweert dat zijn familie wel naar de politie stapte "de moeder van verzoeker wel degelijk een beroep op de lokale politie en de neef van verzoeker stapte zelfs naar de districtspolitie van Philibhit". Aldus wijzigt verzoeker radicaal zijn asielrelaas nu hij er nooit gewag van maakte enige inspanning te hebben ondernomen om de bescherming van de nationale autoriteiten te verkrijgen, noch van enige vervolging door deze autoriteiten "Ooit moeilijkheden met Indische autoriteiten? Nee, had moeilijkheden met Maoïsten" (gehoorverslag CGVS, p.2). Integendeel verzoeker had geen schrik van zijn autoriteiten bij wie hij een paspoort aanvraag en verkreeg. Verzoekers verklaring dat hij de klachten tegen de Maoïsten niet persoonlijk ging indienen, valt evenmin te rijmen met zijn uitdrukkelijke verklaringen op het verhoor dat de geweldplegingen nooit werden aangegeven bij de politie. Dat verzoeker na confrontatie met dit motief in de bestreden beslissing zijn relaas geheel wijzigt en ter adstructie een complaisancestuk neerlegt, komt bedrieglijk voor. Immers een affidavit ("*affidavit and declaration van de Heer Kuldeep Sing d.d. 25/02/2011*") is geen authentieke akte maar een bevestiging van de daarin vermelde eenzijdige verklaring op de daarin bepaalde dag. Het bewijst geenszins dat de eenzijdige verklaring zelf waarachtig is, temeer nu het werd opgesteld door een familielid zodat de objectieve bewijswaarde betwistbaar is en dus niet vaststaat. Hoe dan ook, indien verzoeker meent dat deze versie

met de waarheid overeenstemt, dan kan slechts vastgesteld worden dat met “de maoïsten” waarvan sprake in verzoekers asielrelaas, in feite de Nepalese Maobadi wordt bedoeld. Verzoeker gaf weliswaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat zijn land aan de Nepalees-Indiase grens gelegen was, doch niet dat de Maoïsten uit het buurland kwamen. Dergelijk onderscheid is nochtans essentieel. Immers, indien Nepalese onderdanen georganiseerde raids uitvoeren in India, dan kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn overheid geen aandacht zou schenken aan zijn klacht en dus voorbij zou gaan aan een buitenlandse aanval op de integriteit van het Indiase grondgebied. Dergelijke belangen overstijgen immers het persoonlijke belang van verzoeker. Verzoeker toont dan ook niet aan te voldoen aan artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet nu hij nalaat op objectieve wijze aan te tonen dat zijn overheid zou nalaten redelijke maatregelen te treffen tot voorkoming van vervolging en/of ernstige schade aan hem en de Indiase Republiek.

4.4. Evenmin kan verzoeker worden gevolgd dat –voor zover nodig, quod non– hij geen intern vluchtalternatief zou hebben. Immers, het is geheel ongeloofwaardig en wordt ook niet aangetoond, dat de Nepalese Maobadi vervolgingsacties op het hele grondgebied van India kunnen uitvoeren of hebben uitgevoerd.

4.5. Verzoekers argument dat hij om familiale en economische redenen recht heeft op internationale bescherming, is vreemd aan de criteria weergegeven in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat verzoeker die meent zich om financiële redenen niet intern te kunnen hervestigen, zich wel een veel duurdere internationale hervestiging kan veroorloven.

4.6. Tenslotte haalt de vaststelling dat verzoeker pas asiel heeft aangevraagd bijna twee jaar nadat hij India heeft ontvlucht de geloofwaardigheid van zijn beweerde nood aan internationale bescherming verder onderuit. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij onmiddellijk na aankomst in een veilig land bescherming tracht te verkrijgen en hiertoe de nodige stappen onderneemt. Verzoeker argumenteert in het verzoekschrift net als op het CGVS-verhoor dat hij “*was er oprecht van overtuigd dat indien hij een asielaanvraag zou indienen, hij zou opgesloten worden en durfde daarom geen asiel aan te vragen*”, wat bezwaarlijk een aannemelijke verklaring kan bieden voor zijn laattijdige asielaanvraag en erop wijst dat verzoeker zelf inziet dat hij geen recht heeft op internationale bescherming. Verzoekers asielaanvraag komt dan ook voor als misbruik van procedure te meer nu hij nalaat zijn paspoort voor te leggen en hij legaal, zonder smokkelaar kon reizen.

4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK